

Ændringer, særlig angaaende disse Forhold, som ogsaa under Hensyn til, at der i sidste Rigsdagssamling, som nævnt, blev vedtaget et Forslag om tilsvarende Ændringer, anset det for rigtigt allerede nu at fremsætte Forslag paa Grundlag af og i væsentlig Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling, disse Spørgsmaal vedrørende.

For saa vidt angaar Ændringerne i den nugældende kommunale Skattelovs § 7, har Kommissionen kun paa to Punkter foreslaaet videregaaende Forandringer, end de af Folketinget i Foraaret vedtagne. Det ene Punkt angaar den tilladte skønsvise Nedsættelse af Indkomsterne, der af Folketinget var vedtaget forhøjet fra 65 til 75 pCt., og hvor Kommissionen har foreslaaet 80 pCt. Ministeriet har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fravige det af Folketinget vedtagne og foreslaar derfor 75 pCt. som højst tilladte Nedsættelse. Dernæst foreslaar Kommissionen, at der for Indtægter under 1,500 Kr. for saa vidt vedkommende Skatteyder har flere end 4 Børn, skal kunne ske et Fradrag paa 100 Kr. for hvert Barn derover. Da det maa indrømmes, at det, selv med den foreslaaede Nedsættelsesprocent, mulig kan have sine Vanskeligheder at tage tilstrækkeligt Hensyn til den ringere Skatteevne hos Familier med mange uforsørgede Børn, har man optaget Kommissionens Forslag i saa Henseende.

Hvad dernæst angaar de af Kommissionen foreslaaede Ændringer i Erhvervsskatten, da er disse betydelig videregaaende end de af Folketinget vedtagne, der kun gik ud paa at inddrage visse ny Indtægtsomraader under den mellemkommunale Beskatning, medens Kommissionen — foruden yderligere Udvidelser — tillige foreslaar at give helt nye Regler for Paa-ligningen af Erhvervsskat. Det maa nu sikkert erkendes, at de i den gældende Lov indeholdte Bestemmelser om Beskatning af Erhvervsindkomster ikke har bragt Erhvervskommunerne de Indtægter, der var ventet og som det var tilsigtet at give dem, da man i 1903 gik til Indførelse af den mellemkommunale Beskatning. Og dette gælder ikke alene, naar Talen er om, hvilke Indkomster, der kunne beskattes i Erhvervskommunen, men i lige saa høj Grad, naar Talen er om Størrelsen af den Skat, det i det hele er muligt at faa af de enkelte Indkomster efter de i Lovens § 10 indeholdte Regler.

Som bekendt er det navnlig Bestemmelsen om, at Skatten af Erhvervsindkomst

beregnes efter *den kommunale Skatteprocent* — der gennemgaaende er betydelig lavere end den i Kommunen anvendte *Ligningsprocent* —, der har fremkaldt Misfornøjelsen hos Erhvervskommunens Skatteydere, idet de ret naturligt har fundet, at der ingen Grund var til overfor udenfor Kommunen boende Skatteydere at anvende en anden (lavere) Procent end for dem, der bo i Kommunen. Det synes derfor vel begrundet at forlade den nugældende Regel om Benyttelse af Kommuneskatteprocenten og gaa over til Ligningsprocenten ved Beregning af Erhvervsskatten. Ligeledes maa det findes retfærdigt, at for saa vidt vedkommende Kommune i Henhold til Reglerne i § 7 benytter *Kildetilæg* for visse Indkomster, da bør saadanne Tillæg ogsaa gælde for tilsvarende Erhvervsindkomster. Ministeriet har derfor heller ikke næret nogen Betænkelighed ved paa disse to Omraader at stille Forslag i Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling. Kommissionen har imidlertid yderligere foreslaaet, at der for Erhvervsindkomsternes Vedkommende skal kunne foretages en skønsvis Forhøjelse eller Nedsættelse i Lighed med, hvad der efter § 7 kan finde Sted for Indtægter i Opholdskommunen. Bortset fra de Vanskeligheder, det vilde medføre for Ligningsmyndigheden i Erhvervskommunen, paa Grundlag af de fra Opholdskommunen om paagældende Skatteyder modtagne Oplysninger, at skulle „skønne over vedkommendes hele økonomiske Stilling og Forhold, synes en saadan Bestemmelse — som ogsaa fremhævet af et enkelt Medlem af Kommissionen (Betænkningens Side 27) — at være et Brud med det Princip, der ligger, og formentlig bør ligge, til Grund for Erhvervsbeskatningen. Man skal i saa Henseende ogsaa henlede Opmærksomheden paa de Vanskeligheder, der kunne opstaa ved, at et Begreb som „forholdsvis store Indkomster“ (i § 7) saavel efter Ordlyden som i Realiteten maa betyde Indkomsten set i Forhold til de øvrige Skatteyders Indkomst i den paagældende Kommune. Det vilde derfor i mange Tilfælde være saaledes, at den samme Indkomst af Opholdskommunen blev betragtet som „forholdsvis stor“, medens den i Erhvervskommunen efter den dér gældende Praksis blev anset som „forholdsvis ringe“ eller omvendt. Ministeriet har i Overensstemmelse hermed ikke ment at kunne følge Kommissionens Forslag med Hensyn til ogsaa paa dette Omraade at beskatte Erhvervsindkomst efter samme Regler som Indkomst i Opholdskommunen.